

RODRIGO GARCÍA

Rămas-bun,
Gabo
și Mercedes

Amintirile unui fiu despre
Gabriel García Márquez și Mercedes Barcha

RODRIGO GARCÍA

Rămas-bun,
Gabo
și Mercedes

Amintirile unui fiu despre
Gabriel García Márquez și Mercedes Barcha

Traducere din limba engleză
AURELIA ULICI

[Fragment în avanpremieră]

Toată copilăria mea, aproape fără excepție, amândoi părinții au tras un pui de somn după-amiaza. Când și când, tata ne ruga să-l trezim dacă dormea prea mult. Încă de foarte mici, eu și fratele meu am învățat că era o misiune riscantă. Dacă stăteai prea aproape când îi spuneai să se trezească sau dacă, Doamne ferește, îl înghionteai, era atât de surprins, încât se trezea țipând, fluturând brațele în jur, încercând să se apere de ceva sau de cineva, îngrozit, cu respirația tăiată. Avea nevoie de câteva momente ca să revină pe lumea asta. Așa că am inventat o metodă: stăteam la ușa dormitorului și îl strigam pe nume, pe un ton calm și egal. Uneori încă tresărea când se trezea, dar cel mai adesea nu se întâmpla. Și dacă reacția era aceea îngrozitoare, reușeam să ne ascundem repede pe hol.

După ce se trezea de tot, își freca fața cu ambele mâini, ca și cum ar fi spălat-o încetisor, apoi ne striga cu porecla lui preferată pentru noi, *Perro Burro* (Câine Măgar). Ne făcea semn cu mâna, ne poruncea să-l sărutăm și apoi trecea la întrebări:

– Ce mai e nou? Cum mai e viața?

De asemenea, nu era ceva neobișnuit să-l aud noaptea gemând și gâfâind și pe mama cum îl scutura cu putere de umăr ca să-l trezească. Odată, după un pui de somn agitat, l-am întrebat ce a visat. A închis ochii pentru a-și aminti.

– Este o zi frumoasă și sunt într-o canoe fără vâsle, plutind foarte încet, agale, de-a lungul unui râu liniștit.

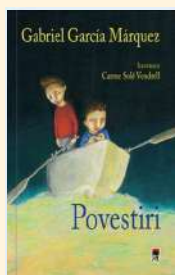
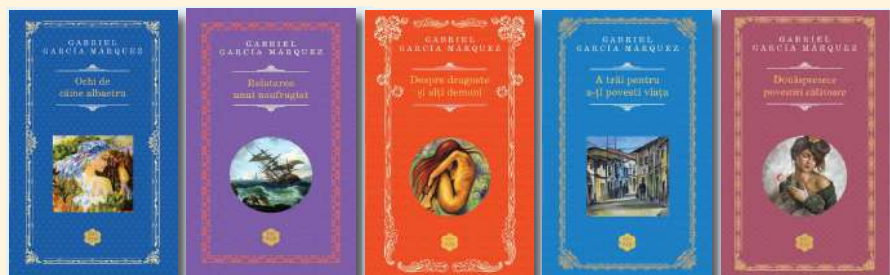
Și coșmarul unde e, am întrebat.

– Habar n-am.

Oricum, știu că era pe-acolo. Oricât de insistent ar nega orice simbolistică deliberată, în pofida disprețului său față de orice teorie savantă sau elitistă care ar putea arunca o lumină asupra imaginarii din poveștile lui, știe că este un sclav al inconștientului, ca toată lumea. Știe lucruri care se substituie altor lucruri. Și, ca mulți scriitori, este obsedat de pierdere și de cea mai cumplită manifestare a ei, moartea. Moartea ca ordine și dezordine, ca logică și absurd, ca inevitabil și inacceptabil.

În ciuda naturii sale gregare și a unei aparente acomodări cu viața publică, tata era o persoană destul de retrasă, uneori chiar secretoasă. Asta nu înseamnă că nu se bucura de faimă sau că, după decenii de adulare, n-a fost atins de narcisism, dar a avut întotdeauna o lipsă de încredere față de celebritate și de succes literar. De mai multe ori de-a lungul anilor, ne-a amintit nouă (și lui însuși) că nici Tolstoi, Proust sau Borges n-au luat niciodată Premiul Nobel, nici cei trei scriitori preferați: Virginia Woolf, Juan Rulfo și Graham Greene. Adesea i se părea că succesul lui nu era un rezultat al realizărilor lui, ci doar o întâmplare. Până târziu în viață, pe măsură ce memoria îi pălea, nu și-a recitat niciodată cărțile, de teama că le va găsi stânjenitor de imperfecte și că l-ar paraliza din punct de vedere creativ.

Gabriel García Márquez opere complete

www.rao.ro

<https://www.instagram.com/editurarao>
<https://www.facebook.com/rao.editura>

O carte pentru fiecare